

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/17/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5812201423
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Beniačová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2024:5812201423.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Beniačovej a členov senátu Mgr. Zuzany Hartelovej a Mgr. Andreja Kekelyho, v spore žalobkýň: 1/ A. B., C. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. F. XXXX/XX, G., právne zastúpená: JUDr. Juraj Macík advokátska kancelária, s.r.o.,

so sídlom Petelenova 4, Banská Bystrica, IČO: 54 459 958, 2/ H. I., C. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom X. J. K., L., D. X M., N. J. O. D. H. N. P., 3/ O. Q., C. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. H., L. S. XXXXX, XXX XXX, N. Q. H. (žalobkyne 1/ až 3/ právne nástupkyne pôvodnej žalobkyne H. D., nar. XX.XX.XXXX, zomr. XX.XX.XXXX, naposledy bytom L. F. XX), proti žalovanej: 1/ A. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. F. XXX (právna nástupkyňa po pôvodnom žalovanom 1/ A. D., nar. XX.XX.XXXX, zomr. XX.XX.XXXX, naposledy bytom L. F. XXX), právne zastúpená: JUDr. Dušan Serek advokátka kancelária, s.r.o., so sídlom Lúčna 6100/1, Námestovo, IČO: 47 258 781, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, o odvolaní pôvodnej žalobkyne H. D. proti rozsudku Okresného súdu Námestovo č. k. 9C/12/2012-297 z 12. októbra 2021, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

Žalovanej 1/ priznáva voči žalobkyniam 1/ až 3/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%, ktoré sú povinné zaplatiť spoločne a nerozdielne.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom (v poradí druhým vydaným v súdnej veci) okresný súd zamietol žalobu pôvodnej žalobkyne (H. D.) v znení jej zmeny, ktorú pripustil uznesením č. k. 9C/12/2012-116 z 15.12.2015, ktorou sa domáhala určenia, že je jedinou a výlučnou vlastníčkou nehnuteľností nachádzajúcich sa v k. ú. L., okres G., a to pozemkov: parc. č. E-KN č. 1178 - trvalé trávnaté porasty o výmere 9249 m², parc. č. E-KN č. 1179 - trvalé trávnaté porasty o výmere 3992 m², parc. č. E-KN č. 1841 - trvalé trávnaté porasty o výmere 6543 m², parc. č. E-KN č. 1854 - trvalé trávnaté porasty o výmere 25303 m², parc. č. E-KN č. 3060 - orná pôda o výmere 1191 m², parc. č. E-KN č. 3295 - trvalé trávnaté porasty o výmere 3679 m² (ďalej len „sporné pozemky“).

2. Pôvodná žalobkyňa odôvodňovala výlučne vlastníctvo k sporným pozemkom z dvoch nadobúdacích titulov. V poradí prvým nadobúdacím titulom vlastníckeho práva v spoluvlastníckom podiele 1/3 z celku mala byť kúpna zmluva uzatvorená dňa 30.12.1992 medzi A. B. I. (pred emigráciou do USA A. I. – pôvodne žalovaným 2/) ako predávajúcim a pôvodnou žalobkyňou ako kupujúcou, vklad ktorého vlastníckeho práva bol povolený Správou katastra Dolný Kubín rozhodnutím č. V 1671/1993, pričom právne účinky vkladu nastali 03.09.1993. Druhým nadobúdacím titulom vlastníckeho práva v spoluvlastníckom podiele 2/3 z celku mala byť kúpna zmluva uzatvorená dňa 26.01.1994 medzi A. B. I. ako predávajúcim a pôvodnou žalobkyňou ako kupujúcou, vklad ktorého vlastníckeho práva bol

povolený Správou katastra Dolný Kubín rozhodnutím č. V 193/1994, pričom právne účinky vkladu nastali 10.02.1994. Napriek tomu, že Správa katastra Dolný Kubín vydala rozhodnutia, ktorými bol povolený vklad vlastníckeho práva k sporným pozemkom v prospech žalobkyne, k zápisu vlastníckeho práva v jej prospech nedošlo v dôsledku nečinnosti a pochybenia Správy katastra Dolný Kubín. Výlučné vlastnícke právo k sporným pozemkom v prospech pôvodnej žalobkyne bolo do katastra zapísané Správou katastra Tvrdošín až 11.05.2011 pod položkou výkazu zmien č. 110/11. Predtým však bola Správe katastra Dolný Kubín dňa 13.04.1993 doručená notárska zápisnica č. 37/93, NZ 103/93 napísaná dňa 08.04.1993 na Notárskom úrade v Dolnom Kubíne notárom JUDr. Mariánom Zbojom – išlo o osvedčenie vydané podľa zák. č. 293/1992 Zb. o úprave niektorých vlastníckych vzťahov k nehnuteľnostiam (ďalej len „zák. č. 293/1992 Zb.“), na základe ktorej sa stal oprávneným držiteľom sporných pozemkov pôvodný žalovaný 1/ A. D. v rozsahu 2/5 z celku. Uvedená listina bola do katastra nehnuteľností zapísaná 14.04.1993 záznamom pod č. Z-402/1993. Pôvodná žalobkyňa namietala správnosť a dôvodnosť predmetného zápisu notárskej zápisnice a nadobudnutie vlastníctva k sporným pozemkom pôvodným žalovaným 1/ A. D..

3. Okresný súd primárne posudzoval existenciu naliehavého právneho záujmu žalobkyne na žiadanom určení v zmysle ust. § 137 písm. c/ Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Konštatoval, že žalobkyňa má záujem podanou žalobou odstrániť stav, kedy je v katastri nehnuteľností vedená ako vlastníčka sporných pozemkov v podiele 1/1 ona, no zároveň v podiele 2/5 bol ako spoluvlastník sporných pozemkov evidovaný aj pôvodný žalovaný 1/ A. D.. Prípustnosť žalobkyňou navrhovaného výroku vyplývala podľa okresného súdu z formulácie žalobného petitu, na základe ktorého chcela žalobkyňa určiť, že je „jediným a výlučným vlastníkom“ ona, čím vyjadrovala skutočnosť, že sporné pozemky okrem nej nemajú iného vlastníka/spoluvlastníka. Na základe takto formulovaného výroku by musel príslušný okresný úrad, katastrálny odbor, zabezpečiť taký evidenčný vlastnícky zápis k sporným pozemkom, aký by bol uvedený v právoplatnom rozhodnutí. Okresný súd tak konštatoval, že žalobkyňa má na žiadanom určení naliehavý právny záujem.

4. Následne sa zaoberal posúdením dôvodnosti nároku žalobkyne z vecného hľadiska. Na zistený skutkový stav aplikoval ust. § 2 ods. 1, 2 a 3, § 4 ods. 1 až 5, § 5, § 6, § 7, § 8 ods. 1 a 2 zák. č. 293/1992 Zb. účinného ku dňu spísania notárskej zápisnice N 37/93, NZ 103/93 (08.04.1993) a ustanovenia § 134 ods. 1 a 3 a § 872 ods. 6 Občianskeho zákonníka. Na základe vykonaného dokazovania mal preukázané, že právny predchodca pôvodnej žalobkyne A. B. I. emigroval do Ameriky (Kanada, USA) v roku 1926. V roku 1938 emigrovala do Ameriky aj jeho neskoršia manželka, B. I., C. D.. V roku 1946 prebehla v obci L. komasácia, táto však nebola zavŕšená schválením súdu, a teda nestala sa právne záväznou. Napriek tomu sa obyvatelia obce ujali držby k jednotlivým pozemkom v komasačnom stave. Sporné pozemky boli vykomasované do komasačného háрку 0270. Okrem sporných pozemkov bol do tohto komasačného háрку vykomasovaný aj pozemok E-KN parc. č. 1074, ku ktorému sa domáhala určenia vlastníckeho práva pôvodná žalobkyňa, v konaní vedenom pod sp. zn. 8C/18/2012. Okresný súd v súdenej veci, preto vychádzal z výpovedí svedkov v tomto konaní, na základe ktorých ustálil, že v obci L. sa komasovalo takým spôsobom, že majetok sa v rámci užšej rodiny a najmä manželov zapisoval len na jedno meno, hoci do komasácie vstupovali manželia so svojim samostatným majetkom. Takýmto spôsobom bol komasovaný aj majetok manželov A. B. I. a B. I., C. D.. Z výpovedí týchto svedkov okresný súd ustálil, že držby komasáciou novovytvorených pozemkov sa v tej časti, ktorá zodpovedala spoluvlastníckemu podielu B. I. ujal jej brat B. D., t. j. otec pôvodného žalovaného 1/ A. D.. Dobromyseľnosť ujatia sa panstva nad uvedeným podielom odvodzoval aj od ústnej dohody v rodine D., podľa ktorej sa mala B. I. vzdať svojich pozemkov, pokiaľ by ostala v Amerike (čo sa aj stalo), v prospech svojho brata B. D.. Následne držbu a užívanie tohto podielu potvrdili viacerí svedkovia v konaní sp. zn. 8C/18/2020, ktorí uviedli, že rodina B. D. a následne aj A. D. na uvedených pozemkoch hospodárila až do roku 1973, kedy pozemky začalo obhospodarováť JRD. Presvedčenie B. D., že je vlastníkom podielu 2/5 na sporných pozemkoch vychádza aj z darovacej zmluvy (ktorá sa nachádza v spise sp. zn. 8C/18/2012) podpísanej B. B. I. v roku 1957 a B. D. v roku 1963, ktorou v pozemno-knižnom stave (keďže komasácia nebola ukončená a štát neuznával ani ukončené komasácie) darovala svoj spoluvlastnícky podiel B. D.. B. D. zomrel v roku XXXX a držby nehnuteľností sa následne ujali jeho deti, medzi nimi aj pôvodný žalovaný 1/ A. D.. B. D. a pôvodný žalovaný 1/ A. D. vykonávali poľnohospodársku činnosť na reálne vyčlenenej časti sporných pozemkov, a to takej, ktorej veľkosť zodpovedala podielu, v akom sa majetok B. I. podieľal na celkovom majetku zapísanom na komasačnom háрку 0270, t. j. podiele 2/5 k celku. Okresný súd konštatoval, že z notárskeho spisu N37/93, NZ 103/93 vyplýva, že pôvodný žalovaný 1/ A. D. podal dňa 04.01.1993 u notára JUDr. Mariána Zboju návrh na vydanie notárskeho osvedčenia podľa zák. č. 293/1992 Zb.

5. K námietke pôvodnej žalobkyne o neúplnosti predmetného návrhu okresný súd uviedol, že pokiaľ bol tento návrh neúplný, bol to notár, ktorý mal v zmysle § 6 ods. 2 zák. č. 293/1992 Zb. vyzvať navrhovateľa na pripojenie požadovaných dokladov. Pokiaľ tak notár nespravil a pôvodnému žalovanému 1/ A. D. vydal osvedčenie podľa § 2 a nasl. citovaného zákona, je aj vzhľadom na všeobecné právne povedomie začiatku 90. rokov prirodzené, že pôvodný žalovaný 1/ A. D. nadobudol presvedčenie, že splnil všetky podmienky pre vydanie takéhoto osvedčenia. Žalobkyňa namietala, že oznámenie o návrhu na vydanie osvedčenia zverejnené na vývesnej tabuli neobsahovalo náležitosti vyžadované zák. č. 293/1992 Zb. Okresný súd k tejto skutočnosti uviedol, že oznámenie spĺňalo obsahové náležitosti tohto právneho predpisu, okrem tej skutočnosti, že pri sporných pozemkoch nebola uvedená výmera a druh pozemku. Pre uvedené skutočnosti, však podľa jeho názoru, nemožno sankcionovať pôvodného žalovaného 1/ tým, že by takéto oznámenie nebolo spôsobilé dosiahnuť právnych účinkov, nakoľko pôvodný žalovaný 1/ nemal možnosť zasiahnuť do tvorby tohto oznámenia, ktoré bolo výlučne v kompetencii notára. Z oznámenia vyplýva, že bolo riadne vyvesené po zákonom požadovanú dobu na vývesnej tabuli notára ako aj obce Liesek.

6. K námietke pôvodnej žalobkyne, že v osvedčení podľa zák. č. 293/1992 Zb. je nesprávne uvedené rodné číslo pôvodného žalovaného 1/ A. D., čo by malo robiť túto zápisnicu neurčitou, absolútne neplatnou a nezapísateľnou do katastra nehnuteľností, okresný súd uviedol, že ide o zjavnú chybu v písaní, ktorá nemá dosah na platnosť tohto osvedčenia a jeho účinky. Zo všetkých listín nachádzajúcich sa v notárskom spise vyplýva, že pôvodný žalovaný 1/ sa narodil XX.XX.XXXX, teda ak sa v osvedčení zo dňa 08.04.1993 uvádza jeho rodné číslo, ktoré sa začína číslami XXXXXX a nie číslami XXXXXX, ide o chybu v písaní. Identickosť osoby uvedenej v osvedčení a osoby pôvodného žalovaného 1/ nebola nikdy sporná.

7. K ďalšej námietke pôvodnej žalobkyne týkajúcej sa § 63 zák. č. 323/1992 Zb. (notársky poriadok) okresný súd poukázal na to, že osvedčenie vydané 08.04.1993 bolo vydané na základe zák. č. 293/1992 Zb. Pokiaľ žalobkyňa uvádzala, že oprávnená držba podľa tohto zákona sa úplne vymyká oprávnenej držbe, ktorú má na mysli Občiansky zákonník, okresný súd poukázal na § 2 ods. 3 zák. č. 293/1992 Zb., ktorý obsahuje pri slovách „oprávneného držiteľa“ odkaz na § 129 Občianskeho zákonníka, na základe ktorého dôvodu sa preto nemožno domnievať, že pojem držby a oprávnenej držby by mal v oboch týchto zákonoch rôzny obsah.

8. Okresný súd ďalej poukázal na to, že došlo síce k zrušeniu zák. č. 293/1992 Zb., ktorý obsahoval inštitút osvedčovania vlastníctva vydržaním, avšak zrušením uvedeného spôsobu nadobúdania nehnuteľností nebola nijako zasiahnutá dobromyseľná držba pôvodného žalovaného 1/, prezumovaná v § 2 ods. 3 tohto zákona účinného do 30.11.2000, kedy došlo k jeho zrušeniu. Následné plynutie vydržacej doby sa spravovalo všeobecnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka o vydržaní.

9. Okresný súd mal za to, že zabratie sporných pozemkov Jednotným roľníckym družstvom v roku 1973 nemalo za následok pretrhnutie užívania ich časti pôvodným žalovaným 1/. Rovnako považoval za potrebné posudzovať aj prenájatie predmetnej časti sporných pozemkov na základe zmluvy o prenájme z 05.02.1996, ktorou pôvodný žalovaný 1/ prenajal, okrem iného, svoj podiel na poľnohospodárskych pozemkoch zapísaných v komasačnom hárku 0270.

10. Okresný súd mal ďalej preukázané zo súdneho spisu sp. zn. 7C/765/94, že žalobkyňa podala 28.09.1994 žalobu voči pôvodnému žalovanému 1/, ktorou sa domáhala určenia, že pôvodný žalovaný nie je dobromyseľným držiteľom, okrem iného aj sporných pozemkov v podiele 2/5 a že vlastníkom, okrem iných, aj sporných pozemkov je žalobkyňa. Uznesením z 24.11.1994, právoplatným 20.12.1994 bolo konanie vo vzťahu k sporným pozemkom zastavené z dôvodu, že žalobkyňa zobrala žalobu v tejto časti späť. Z procesného aj hmotno-právneho hľadiska uvedený postup žalobkyne znamenal, že na takéto konanie sa neprihliada. Okresný súd konštatoval, že z hľadiska presvedčenia pôvodného žalovaného 1/ o oprávnenosti jeho vlastníctva a držby muselo uvedené späťvzatie a následná 17-ročná pasivita žalobkyne jednoznačne evokovať presvedčenie, že žalobkyňa mu dala za pravdu a spor medzi nimi neexistuje.

11. Okresný súd preskúmaval aj vlastníctvo žalobkyne k sporným pozemkom. Tvrdenia žalobkyne, že A. I. nikdy žiadne pozemky neprevádzal považoval za vyvrátené darovacou zmluvou, nachádzajúcou sa

v spise sp. zn. 8C/18/2012, podľa ktorej A. I. vlastnil v lieskovskom chotári 3/20 a tieto všetky v roku 1997 daroval svojim súrodencom. Toto zistenie je tiež v rozpore s tvrdeniami žalobkyne uvedenými v žalobe, podľa ktorých mal A. B. I. už pri odchode do USA darovať v roku 1926 ústne jej matke, B. A., C. B., tieto pozemky a tá ich mala držať a užívať ako svoje vlastné do roku 1963, kedy ich mala ústne darovať žalobkyni a následne mala žalobkyňa tieto nehnuteľnosti držať a užívať do roku 1973, kedy boli zabraté JRD. Zo zápisov v pozemkovej knihe a k pozemkom vstupujúcim do komasácie však bolo zrejmé, že vlastníkom pozemkov pred komasáciou bol A. B. I.. Okresný súd považoval za nelogické, že žalobkyňa hovorí o držbe a užívaní tých istých pozemkov aj po roku 1946 napriek tomu, že po tomto roku sa občania Lieska ujali držby polí v novom vykomasovanom stave a na novom mieste. Okresný súd uzavrel, že A. B. I. nemohol nadobudnúť vlastnícke právo k sporným pozemkom v rozsahu určenom podľa komasačného hárku 0270 priamo z titulu komasácie, nakoľko táto nebola po právnej stránke ukončená. Teoreticky mohla komasácia znamenať základ pre vydržanie vlastníckeho práva k sporným pozemkom, avšak to by do držby musel nastúpiť komasáciou určený vlastník – A. B. I., ktorý sa od roku 1926 nachádzal v Amerike a držby sa preto nikdy neujal.

12. Ku kúpny m zmluvám, od ktorých odvodzuje svoje vlastníctvo žalobkyňa, okresný súd uviedol, že predmetné kúpne zmluvy podpisoval A. B. I. v Kanade. Podpis predávajúceho musel byť, aj podľa predpisov platných v tom čase, osvedčený, opatrený apostillou v zmysle Dohovoru o zrušení požiadavky vyššieho overenia zahraničných listín alebo formou konzulárnej superlegalizácie, čo však vykonané nebolo. Tieto kúpne listiny nespĺňali formálne náležitosti vkladuschopnej listiny. Pokiaľ teda aj správa katastra rozhodla o vklade vlastníckeho práva v prospech žalobkyne, takéto rozhodnutie má právne vady a nezakladá právne účinky priameho vzniku vlastníckeho práva žalobkyne. Mohlo však založiť skutočnosť, od ktorej by sa odvíjal začiatok vydržania v prospech žalobkyne. Možnosť vydržania sporných pozemkov žalobkyňou však naráža na skutočnosť, že dobromyseľnosť žalobkyne mohla objektívne trvať najneskôr do podania žaloby v konaní sp. zn. 7C/765/1994 dňa 28.09.1994, kedy najneskôr musela vedieť, že ňou tvrdené vlastnícke právo k sporným pozemkom je právne spochybnené. Dobromyseľnosť nemohla na základe rozhodnutí správy katastra V 1671/93, V 193/94 nadobudnúť, nakoľko až do roku 2011 nebola vôbec zapísaná vo vzťahu k sporným pozemkom v katastri nehnuteľností, na liste vlastníctva bol zapísaný len pôvodný žalovaný 1/ a svojho zápisu do katastra sa žalobkyňa domohla až v roku 2011. Na základe týchto skutočností okresný súd konštatoval, že žalobkyňa nie je vlastníčkou sporných pozemkov minimálne v rozsahu predstavujúcom vlastníctvo žalovanej. Prihliadnuc na všetky okolnosti prípadu, najmä na to, že pôvodný žalovaný 1/ A. D. a jeho otec B. D. vykonávali poľnohospodársku činnosť na vyčlenenej časti sporných pozemkov nepretržite od roku 1946 (komasácia), mali titul nadobudnutia (darovaciu zmluvu) a nedostatky, ktoré boli zistené v procese osvedčovania držby podľa zák. č. 293/1992 Zb. boli spôsobené výlučne na strane notára, súd mal za to, že notársku zápisnicu č. 37/93, NZ 103/93 je možno považovať za riadny titul nadobudnutia. Pre úplnosť uviedol, že právni predchodcovia pôvodného žalovaného 1/ splnili všetky podmienky aj pre vydržanie vlastníckeho práva k 01.01.1992, kedy bolo možné vydržať nehnuteľnosti. Držba a užívanie predmetnej časti sporných pozemkov B. D., jeho synom A. D., bola preukázaná svedeckými výpoveďami, naopak žalobkyňa svoju držbu nepreukázala. Titulom, ktorý zakladal dobromyseľnosť právnych predchodcov žalovanej je darovacia zmluva z roku 1963, ktorou B. I. darovala B. D. jej patriaci podiel sporných pozemkov. Minimálne od tohto času až do 01.01.1992 nedošlo k pretrhnutiu plynutia vydržacej doby a A. D., pôvodný žalovaný 1/, sa tak stal k tomuto dátumu 2/5 sporných pozemkov. Podporne okresný súd uviedol, že titulom, na základe ktorého by mohol B. D. odvodzovať začiatok plynutia vydržacej doby, by mohla byť aj komasácia, nakoľko tá bola technicky skončená a osoby vstúpili do držby, aj keď nedošlo k schváleniu komasačných operátov súdom. Pre úplnosť tiež dodal, že pôvodný žalovaný 1/ by splnil podmienky pre vydržanie, aj keby nebola notárska zápisnica posúdená ako perfektná, a to k 08.04.2003. Z vykonaného dokazovania neboli zistené také skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné konštatovať, že pôvodný žalovaný 1/ mohol stratiť presvedčenie, že je oprávneným držiteľom ani v období od 01.12.2000 do 08.04.2003. Zároveň bol pôvodný žalovaný počas celého času držiteľom, hoc aj formou nepriamej držby (od 08.04.1993 až 08.04.2003), predmetného podielu na sporných pozemkoch. O trovách konania rozhodol okresný súd podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že ich priznal strane, ktorá bola v spore plne úspešná.

13. Proti rozsudku okresného súdu podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie pôvodná žalobkyňa H. D., ktorým žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu zmenil a jej žalobe v celom rozsahu vyhovel a priznal jej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Svoje odvolanie odôvodnila tým, že okresný súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym

skutkovým zisteniam a vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietala správnosť právneho posúdenia veci okresným súdom, ktorý v odôvodnení napadnutého rozsudku odkazoval na závery rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/47/2012, R 125/2014, ktorý pojednáva o zápise vlastníka do katastra nehnuteľností na základe notárskeho osvedčenia o držbe, vo vzťahu ku ktorému v režime zákona č. 293/1992 Zb. neboli v prípade osoby pôvodného žalovaného 1/ naplnené esenciálne zákonné predpoklady. Žalobkyňa poukazovala na to, že právne normy týkajúce sa pozemkového vlastníctva, prijaté v poslednej dekáde 20. storočia boli poznačené množstvom „právnych nedostatkov“ a nekoncepčnosťou. V zmysle týchto úvah potom osoba, ktorej sa osvedčenie podľa zák. č. 293/1992 Zb. vydalo, sa síce formálne zapisovala do katastra nehnuteľností za vlastníka nehnuteľností, avšak po dobu 10 rokov od tohto zápisu sa právne považovala za oprávneného držiteľa nehnuteľností. Takáto oprávnená držba sa však úplne vymykala ponímaniu tohto inštitútu Občianskym zákonníkom, pretože držiteľ si v tomto prípade bol od začiatku vedomý skutočnosti, že nie je vlastníkom nehnuteľností a že vlastníctvo k nej nadobudne až v dôsledku uplynutia 10-ročnej lehoty vydržaním podľa § 2 ods. 2 uvedeného zákona. Keďže tento inštitút platil od 11. júna 1992 do 30. novembra 2000, teda menej ako 10 rokov, zároveň platí, že nemohlo len na jeho základe dôjsť k predpokladanému vydržaniu vlastníctva.

14. Ďalej žalobkyňa poukázala na skutočnosť, že v období od 01. januára 1993 do 30. novembra 2000, t. j. počas účinnosti zák. č. 293/1992 Zb. vedľa seba existovali dve možnosti/dva režimy notárskeho osvedčenia vzťahujúce sa k vydržaniu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, ktoré boli v praxi realizované v tom zmysle, že ak skutočnosti a podklady prezentované osobou domáhajúcou sa osvedčenia jej vydržania v zásade preukazovali tento (domáhaný) záver, notár príslušné vyhlásenie osvedčil v zmysle § 63 Notárskeho poriadku, zatiaľ čo v prípade určitých pochybností postupoval podľa § 2 a nasl. zák. č. 293/1992 Zb. Pôvodný žalovaný tak síce mohol mať vôľu stať sa oprávneným držiteľom podľa zák. č. 293/1992 Zb., avšak v režime podľa uvedeného zákona vlastnícke právo nadobudnúť nemohol (vzhľadom na krátku účinnosť tohto zákona) a následne v takom prípade nemohol byť ani dobromyseľný v rozsahu požadovanom § 130 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pretože režim predmetného zákona vylučoval, aby bol pôvodný žalovaný dobromyseľný v tom, že mu vec patrí. Žalobkyňa tak vzhľadom na uvedené skutočnosti namietala, že pokiaľ súd prvej inštancie zdôraznil, že sama skutočnosť, že od 01. decembra 2000 boli zrušené ust. § 2 až § 9 zák. č. 293/1992 Zb. nemá za následok zánik oprávnenej držby, zjavne opomenul vziať do úvahy, že vznik práva odvodený z tohto zákona súčasne vylučuje, aby v čase pred notárskou zápisnicou boli dané dôvody dobromyseľnej držby, a to vzhľadom na duálny režim notárskych osvedčení. Notárska zápisnica N 37/93, NZ 103/93 je vzhľadom na ustálenú dobovú prax, deklaráciou existencie pochybností vo vzťahu k možnosti osvedčenia vydržania podľa Občianskeho zákonníka. Žalobkyňa ďalej poukázala na to, že súčasne voči pôvodnému žalovanému 1/ podala 28.09.1994 žalobu, ktorou napadla jeho dobromyseľnosť vo vzťahu k sporným pozemkom.

15. Vo vzťahu k jednotlivým osobám svedkov v konaní pertraktovaným súdom prvej inštancie žalobkyňa uviedla, že ide o dôkazy v rozsahu tvrdení svedkov produkovaných v rozpore s listinnými dôkazmi v konaní, naviac v tejto súvislosti poukázala na skutočnosti uvedené v jej podaní z 27.09.2021, v zmysle ktorých nebolo nesporne preukázané, že rodiny B. D. a následne aj A. D. na uvedených pozemkoch hospodárili až do roku 1973. Ďalej žalobkyňa uviedla, že prenajatie časti sporných pozemkov na základe zmluvy z 05.02.1996 nie je možné posudzovať rovnako ako otázku prípadného pretrhnutia užívania časti sporných pozemkov JRD v roku 1973, nakoľko v tom čase, to znamená v roku 1996 bol daný iný stav vecí, a to ňou poukazovaný nesprávne založený stav vyplývajúci z napadnutej notárskej zápisnice a nezákonne vydaného osvedčenia. Žalobkyňa tak zhrnula, že právni predchodcovia žalovanej 1/ zjavne nespĺnili podmienky pre vydržanie vlastníckeho práva k 01.01.1992, pretože ich splnenie vylučuje tvrdenie o spísaní notárskej zápisnice. Taktiež vzhľadom na to je vylúčená aj existencia podmienok pre vydržanie vlastníckeho práva pôvodného žalovaného 1/ v čase spísania notárskej zápisnice, t. j. od 08.04.1993 do 08.04.2003.

16. Ďalej žalobkyňa uviedla, že predmetnú notársku zápisnicu nie je možné považovať za riadny titul nadobudnutia, ani za podklad pre budúcu dobromyseľnú držbu. Namietala, že okresný súd sa nesprávne skutkovo a právne vysporiadal so skutočnosťami v smere zákonných podmienok nadobudnutia vlastníckeho práva strán sporu, keď na jednej strane neakceptoval platný a prinajmenšom obligáčne účinný právny úkon kúpnych zmlúv, ktorými nadobudla sporné nehnuteľnosti a na strane druhej vo vzťahu k záverom o nedostatkoch notárskej zápisnice pre rozpor v identifikácii osoby v nej uvedenej nekonštatoval jej absolútnu neplatnosť a obmedzil sa iba na uvedenie, že išlo o vady výlučne na strane notára. Nevysvetlil, prečo neurčitost' zápisnice nepovažoval za zásadný nedostatok, pre ktorý

zákonodarca expressis verbis upravil postup podľa § 43 Notárskeho poriadku. Podľa názoru žalobkyne nedostatky notárskej zápisnice, na ktoré poukazovala, nemožno konvalidovať tvrdením o zjavnej chybe v písaní. Tieto vylučujú, aby v predloženej podobe mohla byť považovaná za riadny nadobúdaci titul. Rovnako za absurdné označila závery okresného súdu, ktorý vylúčil možnosť existencie vlastníckeho práva jej osoby pre absenciu apostilly, resp. superlegalizácie kúpnych zmlúv a na druhej strane ignoroval zásadné vady notárskej zápisnice, ako aj oznámenia o podaní návrhu na vydanie osvedčenia o vydržaní, ktoré nebolo vykonané podľa zákona.

17. Okresný súd nesprávne a v rozpore s platným právom posúdil aj kúpne zmluvy, od ktorých odvodzuje svoje vlastnícke právo. Tieto sú platnými právnymi úkonmi v súlade s § 46 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, pre ich platnosť sa nevyžadovalo úradné overenie podpisu. Predmetné právne úkony sú platné a účinné, teda nesporne jej svedčí právny dôvod nadobudnutia vlastníckeho práva sporných pozemkov. Návrh na vklad do katastra nehnuteľností možno podať v čase po neobmedzenú dobu a uplynutie času nič nemení na viazanosti účastníkov zmluvy. Vzhľadom na uvedené potom platí, že bola zároveň aj legitímnym nositeľom stavu dobromyseľnosti, teda so zreteľom na všetky okolnosti bola dobromyseľná, že jej vec alebo právo patrí, na ktoré nemalo žiadny vplyv ani podanie žaloby z 28.09.1994 sp. zn. 7C/765/1994, ktoré nemalo nič spoločné so spochybňovaním vlastníckeho práva k sporným pozemkom, predmetné konanie bolo vyvolané ako reakcia na nedobromyseľnosť žalovaného. K späťvzatiu žaloby došlo z jej strany v nadväznosti na to, že v roku 1994 osobne neuzatvorila žiadny zmier s osobou A. D., pričom nebolo jej vôľou ani takýto procesný úkon uskutočniť. Zmier uzatvorila jej právna zástupkyňa bez toho, že by bola ňou na takýto úkon oprávnená. Okrem toho zmier sa týkal KN-E parc. č. 701 k. ú. L., ktorá nie je predmetom tohto konania. Ďalej poukázala na to, že z prevodu nehnuteľností nadobudnutých kúpnyimi zmluvami od A. B. I. riadne uhradila aj daň a jej dobromyseľnosť tak vyplýva aj z listiny zaslanej A. B. B.

zo dňa 26.11.2020, z ktorej vyplýva, že tento jej odpísal celý nehnuteľný majetok uvedený na komasačnom hárku č. 027 na sestru B. A., C. B., t. j. matku pôvodnej žalobkyne.

18. Žalovaná 1/ sa k odvolaniu pôvodnej žalobkyne vyjadrila písomným podaním zo dňa 15.11.2021 a žiadala, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil a priznal jej nárok na náhradu trov konania. Tvrdenia žalobkyne, že osvedčenie o držbe vydané podľa zák. č. 293/1992 Zb. nemalo zakladať dobromyseľnú držbu považovala za rozporné so zákonom. Odkazujúc na závery okresného súdu v ods. 16. napadnutého rozsudku žalovaná uviedla, že v čase vydania notárskej zápisnice pre jej právneho predchodcu, výslovne tento zákon odkazoval v prípade oprávnenosti držby na príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka. Oprávnená držba je na účel Občianskeho zákonníka dobromyseľnou, teda ide o držbu, ktorá po uplynutí stanovenej zákonnej lehoty sa konzumuje na vlastnícke právo, a to titulom vydržania. Ak tento osobitný zákon výslovne umožňoval notársky osvedčiť oprávnenú držbu s odkazom na § 129 a nasl. Občianskeho zákonníka, neexistuje žiadny relevantný dôvod takúto držbu nepovažovať za oprávnenú, resp. ju považovať tak ako to uvádza žalobkyňa v odvolaní za „držbu s určitými pochybnosťami“. Zákonodarca výslovne dal držiteľovi, ktorému bolo podľa zák. č. 293/1992 Zb. v znení do 30.11.2000 vydané notárske osvedčenie status oprávneného držiteľa, a teda aj s tým spojené právne následky v podobe vydržania vlastníckeho práva po uplynutí 10-ročnej doby plynúcej odo dňa zápisu notárskeho osvedčenia do evidencie nehnuteľností. Žalobkyňa síce v stanovenej 10-ročnej lehote toto svoje právo uplatnila, podala žalobný návrh na Okresný súd Dolný Kubín pod sp. zn. 7C/765/1994, avšak v tomto konaní riadne nepokračovala. Okresný súd tak správne konštatoval, aké procesno-právne aj hmotno-právne následky mal dispozičný úkon žalobkyne – späťvzatie žaloby. Pokiaľ žalobkyňa s postupom svojej právnej zástupkyne nesúhlasila, tak ako to uvádzala v podanom odvolaní, mohla kedykoľvek v rámci 10-ročnej lehoty podať opätovne novú žalobu na súd.

19. Za nedôvodné označila tvrdenie žalobkyne vo vzťahu k vydaniu notárskej zápisnice pre jej právneho predchodcu. Formálne nedostatky nemôžu zvrátiť stav, že k vydaniu notárskeho osvedčenia a ku s tým spojeným hmotno-právnym následkom došlo. V konaní bolo preukázané, že jej právni predchodcovia sa chopili držby nehnuteľností a tieto fakticky užívali, a to pred aj po vydaní notárskeho osvedčenia. V súvislosti s kúpnyimi zmluvami, ktorými mala žalobkyňa nadobudnúť vlastnícke právo, žalovaná poukázala na to, že žalobkyňa opomína zásadnú skutočnosť, pre ktorú nepovažoval okresný súd tieto kúpne zmluvy za tituly nadobudnutia vlastníckeho práva a napokon aj za tituly vydržania vlastníckeho práva žalobkyňou. Ako okresný súd konštatoval, komasácia v katastrálnom území L. nebola riadne ukončená. Ak teda vlastnícke právo prevádzal žalobkyňa A. B. I. ako osoba, ktorej mali byť nehnuteľnosti

komasované v neukončenej komasácii, nemohol na žalobkyňu previesť viac práv než on sám v tom čase mal (súd prvej inštancie vylúčil aj jeho prípadné skoršie vydržanie vlastníckeho práva, nakoľko sa preukázateľne držby sporných nehnuteľností neujal – už v roku 1926, teda ešte pred skončením komasácie a začatím užívania komasovaných pozemkov sa preukázateľne nachádzal v Amerike). Nakoľko žalobkyňa ani následne po uzavretí týchto kúpnych zmlúv v rozsahu podielu 2/5 v tom čase titulom N 37/93 svedčiacom právnomu predchodcovi žalovanej tieto pozemky neužívala, resp. neuniesla dôkazné bremeno v tom, že by pozemky držala, resp. inak vo vzťahu k nim vykonávala právne panstvo v podiele 2/5, nemohla ani ona titulom sporných kúpnych zmlúv nadobudnúť vlastnícke právo vydržaním sporných nehnuteľností. Navyše jej presvedčenie o dobromyseľnosti muselo byť jednoznačne narušené ňou podanou žalobou na Okresný súd Dolný Kubín 7C/765/1994.

20. Žalobkyňa sa k vyjadreniu žalovanej 1/ vyjadrila v odvolacej duplike zo 17.12.2021, v ktorej zotrvala na argumentácii v podanom odvolaní. Opätovne zdôraznila odlišnosť dobromyseľnej držby v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka a v zmysle ustanovení zák. č. 293/1992 Zb. Poukázala na závery rozhodnutia Okresného súdu Námestovo sp. zn. 11C/29/2017 z 18.07.2018, v ktorom okresný súd skúmal oprávnenosť držby pôvodného žalovaného – právneho predchodcu žalovanej 1/, ktorá mala vyplývať z notárskeho osvedčenia a ktorá mala žalovanému svedčiť podľa § 2 ods. 3 zák. č. 293/1992 Zb. Okresný súd v tomto konaní jasne vyslovil záver, že sa preukázala nepravdivosť tvrdení žalovaného pri vydaní osvedčenia a jeho vyhlásenie o vydržaní vlastníckeho práva, a preto jeho postavenie nepoživalo súdnu ochranu. Ďalej žalobkyňa uviedla, že žalovaná 1/ ani jej právny predchodca nemohli nadobudnúť vlastníctvo vydržaním v dôsledku zákonom stanovenej podmienky uplynutia 10-ročnej lehoty v zmysle zák. č. 293/1992 Zb. Práve aplikácia tohto zákonného ustanovenia vylučuje dobromyseľnosť držby zo strany žalovaného. Poukázala aj na nejasnú identifikáciu osoby právneho predchodcu žalovanej v tejto notárskej zápisnici. Pokiaľ išlo o držbu jej právneho predchodcu A. B. I. ku tzv. komasovaným nehnuteľnostiam, žalobkyňa poukázala na to, že tento sa na základe technicky skončenej komasácie nesporne považoval za oprávneného držiteľa a podľa komasačného hárku 0270 vstúpil do držby predmetných pozemkov. Argumentáciu o zdržiavaní sa A. I. v Amerike označila za irelevantnú pre posúdenie ujatia sa držby sporných nehnuteľností jeho osobou. Pokiaľ má táto argumentácia indikovať skutočnosť, že A. B. I. v rámci držby nemal predmetné nehnuteľnosti užívať v zmysle ich obrábania, k tomu poznamenala, že podľa jej právneho názoru to nie je esenciálnou zložkou pojmu držby, a preto to držbu nevyklučuje. Držba nemusí byť nevyhnutne spojená s realizáciou hospodárskej funkcie a za držiteľa môže byť pokladaný aj ten, kto pozemok nechal ležať ladom a zároveň, ak sa počas toho ujme držby iná osoba, čo môže byť práve prípad žalovanej 1/, jedná sa o držbu nedobromyseľnú.

21. Pôvodná žalobkyňa H. D. po podaní odvolania dňa XX.XX.XXXX zomrela. Odvolací súd uznesením č.k. 8 Co/17/2022 - 355 z 08. júna 2022 podľa § 63 ods. 2 CSP rozhodol o pokračovaní v konaní s dedičkami pôvodnej žalobkyne ako žalobkyňami 1/ až 3/, ktoré sú uvedené v záhlaví rozsudku odvolacieho súdu. Žalobkyne 1/ až 3/ ako právne nástupkyne pôvodnej žalobkyne H. D. v zmysle § 65 ods. 1 CSP prijímajú stav konania ku dňu zániku procesnej subjektivity svojho právneho predchodcu. V čase úmrtia právnej predchodkyne žalobkyň 1/ až 3/ už prebiehalo predmetné odvolacie konanie na základe odvolania podaného pôvodnou žalobkyňou, žalobkyne 1/ až 3/ sa tak stali subjektom podávajúcim odvolanie na miesto pôvodnej žalobkyne. Odvolací súd zároveň poznamenáva, že na žalovanej strane vystupuje žalovaná ako jediný subjekt, nebolo preto potrebné ju označovať radovou číslovkou. Odvolací súd však jej označenie aj radovou číslovkou 1/ ponechal, keďže ju tak označoval okresný súd.

22. Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov podaného odvolania (§ 379, § 380 CSP) a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP.

23. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v celom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj odvolací súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP). Takýto postup je v súlade s judikatúrou Ústavného

súdu SR, v zmysle ktorej odôvodnenia rozhodnutí prvoinštančného súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celom (pozri napr. III.ÚS 78/05, IV.ÚS 350/09).

24. Z obsahu podaného odvolania vyplýva, že pôvodná žalobkyňa zopakovala argumentáciu prezentovanú v prvoinštančnom konaní, ktorou napádala zákonnosť notárskej zápisnice N 37/93, NZ 103/93 o osvedčení, že právny predchodca žalovanej 1/, pôvodný žalovaný 1/ - A. D. je oprávneným držiteľom sporných nehnuteľností. Okresný súd sa k tejto argumentácii vyjadril v odôvodnení napadnutého rozsudku. Odvolací súd sa v celom rozsahu s tým, ako okresný súd túto argumentáciu vyhodnotil stotožňuje a v konkrétnostiach odkazuje na odôvodnenie rozsudku okresného súdu (body 13. až 15. z odôvodnenia rozsudku okresného súdu).

25. Odvolateľka v odvolaní spochybňovala dobromyseľnosť pôvodného žalovaného 1/, pre absenciu ktorej, nemohol tento nadobudnúť vlastníctvo k sporným nehnuteľnostiam. Odvolateľka však opomína zásadnú skutočnosť, že ako žalobkyňa ju zaťažovalo bremeno tvrdenia rozhodných skutočností, na základe ktorých sa mala stať vlastníčkou sporných nehnuteľností ona a s tým spojené dôkazné bremeno (§ 150 CSP) na preukázanie týchto tvrdení, nie bremeno tvrdenia skutočností, pre ktoré nemohol byť pôvodný žalovaný 1/ oprávneným držiteľom sporných nehnuteľností.

26. Pôvodná žalobkyňa vlastníctvo k sporným nehnuteľnostiam odvíjala od dvoch nadobúdacích titulov a to kúpnych zmlúv, na základe ktorých jej mal sporné nehnuteľnosti previesť ich vlastník A. I. (A. B. I.). Okresný súd dospel k záveru, že tento v čase uzatvorenia pôvodnou žalobkyňou označených kúpnych zmlúv už nebol vlastníkom prevádzaných nehnuteľností, preto na základe týchto zmlúv nemohla pôvodná žalobkyňa nadobudnúť sporné nehnuteľnosti. Okresný súd ustálil, že A. B. I. emigroval do Ameriky v roku 1926, v roku 1937 do Ameriky emigrovala a jeho neskoršia manželka B. I., C. D.. V roku 1946 prebehla v obci L. komasácia, ktorá nebola zavŕšená schválením súdu a nestala sa právne záväznou, ale obyvatelia obce sa napriek tomu ujali držby k jednotlivým pozemkom v komasačnom stave. Takto sa ujal držby komasáciou novovytvorených pozemkov v časti, ktorá zodpovedala spoluvlastníckemu podielu B. I. jej brat B. D., t.j. otec pôvodného žalovaného 1/ A. D.. Ten na uvedených pozemkoch hospodáril až do roku 1973, kedy pozemky začalo obhospodarováť JRD. B. D. zomrel v roku XXXX a držby nehnuteľností sa následne ujali jeho deti, medzi nimi aj pôvodný žalovaný 1/. Okresný súd uzavrel, že B. D. a pôvodný žalovaný 1/ vykonávali poľnohospodársku činnosť na reálne vyčlenenej časti sporných pozemkov, ktorých veľkosť zodpovedala podielu v akom sa majetok B. I. podieľal na celkovom majetku zapísanom na komasačnom hárku 0270, t.j. podiele 2/5 k celku (bližšie pozri bod 12 odôvodnenia napadnutého rozsudku). A. B. I. nemohol nadobudnúť vlastnícke právo k sporným pozemkom v rozsahu určenom podľa komasačného hárku 0270 priamo z titulu komasácie, nakoľko táto nebola po právnej stránke ukončená. Teoreticky mohla komasácia znamenať základ pre vydržanie vlastníckeho práva k sporným pozemkom, avšak to by do držby sporných pozemkov musel nastúpiť komasáciou určený vlastník - A. B. I., ten sa od roku 1926 nachádzal v Amerike a držby sa nikdy neujal.

27. Pôvodná žalobkyňa v podanom odvolaní správnosť týchto skutkových zistení kvalifikovanie nespochybnila (napriek tomu, že odvolanie podala prostredníctvom právneho zástupcu). Obmedzila sa na konštatovanie že výpovede jednotlivých svedkov sú v rozpore s listinnými dôkazmi a nebolo nimi preukázané, že rodiny B. D. a následne A. D. na uvedených pozemkoch hospodárili až do roku 1973. Žalobkyňa neoznačila konkrétne listiny, v rozpore s ktorými mali byť výpovede svedkov, neuviedla v čom tieto rozpory mali spočívať. Žalobkyňa nekonkrétnou námietkou tak nemohla spochybniť správnosť uvedených skutkových záverov okresného súdu.

28. Pôvodná žalobkyňa v odvolaní namietala, že okresný súd dospel k nesprávnym záverom, že kúpne zmluvy na základe, ktorých mala nadobudnúť vlastníctvo k sporným pozemkom sú neplatné pre nedostatok úradného osvedčenia podpisov účastníkov na týchto listinách. Odvolací súd z obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku dospel k záveru, že okresný súd nekonštatoval neplatnosť predmetných kúpnych zmlúv, ale nedostatok formálnych náležitostí pre možnosť ich vkladu do katastra nehnuteľností zmysle ustanovení zákona číslo 162/1995 Z.z. o katastri nehnuteľností, ktorý uvádza aké náležitosti má obsahovať listina, ktorá má byť vložená na základe rozhodnutia o vklade do katastra nehnuteľností. Avšak vzhľadom na záver okresného súdu, že A. B. I. v čase uzatvorenia kúpnych zmlúv

s pôvodnou žalobkyňou nebol vlastníkom prevádzaných nehnuteľností, nie sú tieto skutočnosti pre posúdenie dôvodnosti nároku pôvodnej žalobkyne právne významné.

29. Pôvodná žalobkyňa namietala závery okresného súdu, že pokiaľ by aj od uzatvorenia predmetných kúpnych zmlúv začala u nej plynúť vydržacia doba pre nadobudnutie vlastníctva k sporným nehnuteľnostiam, jej dobromyseľnosť mohla trvať najskôr do podania žaloby dňa 28.09.1994 sp. zn. 7 C/765/1994, odkedy najneskôr musela vedieť, že ňou tvrdené vlastnícke právo k sporným pozemkom je právne spochybnené. Uviedla, že predmetné súdne konanie bolo vyvolané ako reakcia na nedobromyseľnosť pôvodného žalovaného 1/, pričom k späťvzatiu žaloby došlo na základe uzatvorenia zmiernu, ktorý však uzatvorila jej právna zástupkyňa proti jej vôli. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, v ktorom konštatoval, aké procesnoprávne, ako aj hmotnoprávne následky malosť nepokračovanie pôvodnej žalobkyne v tomto konaní. Uviedol, že z hľadiska presvedčenia pôvodného žalovaného 1/ o oprávnenosti jeho vlastníctva a držby muselo späťvzatie žaloby a následná 17 ročná pasivita žalobkyne jednoznačne s evokovať u neho presvedčenie, že žalobkyňa mu dala za pravdu a spor medzi nimi neexistuje.

30. Na základe vyššie uvedených skutočností odvolací súd nepovažoval odvolanie pôvodnej žalobkyne, t.j. ani jej právnych nástupkyň žalobkyň 1/ až 3/ za dôvodné a rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil vo výroku vo veci samej, ako aj v závislom výroku o trovách konania.

31. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Keďže odvolaniu vyhovené nebolo bola úspešnou stranou v odvolacom konaní žalovaná 1/, ktorej voči žalobkyňami 1/ až 3/ priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100% s tým, že žalobkyne sú povinné nahradiť žalovanej 1/ trovy konania spoločne a nerozdielne.

32. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte pomerom hlasov 3 (za) : 0 (proti).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).